

DOSAR NR. 1745/3/2013

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A (FOSTĂ A IX-A) – CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă nr. 4444

Ședința publică din data de 13.06.2014

Tribunalul constituit din:

Președinte: IONUȚ MILITARU

Grefier: ADELINA CÎRMĂCEANU

Pe rol soluționarea cauzei de contencios administrativ privind pe **reclamantul** [REDACTAT] în contradictoriu cu **pârâta CASA DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**, având ca obiect **anulare act administrativ**.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23.05.2014 când au fost consemnate în încheierea de ședință de la aceea dată ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților de a depune la dosar concluzii scrise, a amânat succesiv pronunțarea la datele de 30.05.2014, 06.06.2014 și 13.06.2014.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

1.1. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 18.01.2013, sub nr. 1745/3/2013, reclamantul [REDACTAT], în contradictoriu cu pârâta Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București, a solicitat anularea Deciziei de impunere nr. 634177/21.02.2012 și a Deciziei de soluționare a contestației introduse de reclamant împotriva acestei Decizii de impunere (reprezentată de Adresa nr. 28229/18.07.2012) ambele emise de Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București, cu consecința înlăturării obligației de plată a sumelor indicate în cuprinsul acestei decizii de impunere și, în subsidiar, anularea Deciziei de impunere nr. 634177/21.02.2012 și a Deciziei de soluționare a contestației introduse de subsemnatul împotriva acestei Decizii de impunere (reprezentată de Adresa nr. 28229/18.07.2012) ambele emise de Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București cu consecința diminuării debitului considerat a fi datorat de către reclamant prin calcularea corectă a bazei de calcul și prin înlăturarea obligației de plată a majorărilor, penalităților și dobânzilor indicate în cuprinsul Deciziei de impunere nr. 634177/21.02.2012.

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că nu datorează plata unor contribuții în cadrul sistemului public de asigurări de sănătate prevăzut de Legea nr. 95/2006, fiind asigurat în cadrul sistemului special al asigurărilor de sănătate al avocaților.

Mai arată reclamantul că nu există niciun element pentru care în mod discriminatoriu față de alte categorii profesionale să fie obligat la plata asigurărilor sociale către 2 sisteme diferite, adică 10% către Casa de Asigurări a Avocaților și 5,5% către o casă de asigurări din sistemul public.

Totodată, precizează că pentru toate serviciile medicale de care a beneficiat în perioada vizată de Decizia de impunere a plătit deja și nu este corect să plătească încă o dată pentru aceste servicii medicale.

Cu privire la decizia de impunere arată că este întocmită în mod greșit pe baza unor venituri prezentate de A.N.A.F., fără a exista un contract între reclamant și Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București.

În subsidiar, reclamantul menționează că baza de calcul impusă pentru 2010 și 2011 este mai mare decât cea corect determinată și că se impută în mod greșit majorări.

În drept, invocă dispozițiile art. 92 și urm. din Legea nr. 51/1995, art. 1 și urm. din O.U.G. nr. 221/2000, art. 7, art. 8 și art. 11 din Legea 554/2004, art. 208 și urm. din Legea 95/2006, precum și celelalte dispoziții invocate anterior.

1.2. La data de 11.04.2014. reclamantul a depus la dosar note scrise (f.75) cu privire la nelegalitatea stabilirii de către C.A.S.M.B. a unor obligații fiscale accesorii (majorări, penalități de întârziere, dobânzi) prin Decizia de impunere nr. 634177/21.02.2012, arătând că impunerea obligațiilor fiscale accesorii aferente perioadei 2009-2012 s-a realizat cu încălcarea dispozițiilor art. 119 Cod procedura fiscală.

Mai arată că în lipsa unor decizii de impunere anterioare organul fiscal nu putea stabili în sarcina acestuia obligații accesorii pentru neplata la termen a obligațiilor principale atât timp cât nu i s-au comunicat anterior deciziile anuale de impunere, conținând aceste obligații principale și termenele de plată ale acestora.

Totodată, precizează că organul fiscal are dreptul de a percepe penalități de întârziere doar cu condiția depășirii termenului de plată al obligației principale: ori conform art. 45 Cod procedura fiscală, un act administrativ produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului. Atâta timp cât nu au existat și, în consecință, nici nu i s-au comunicat decizii de impunere anuale care să stabilească obligațiile fiscale ale reclamantului către C.A.S.M.B. și termenul de plată pentru acestea, nu se poate vorbi despre o depășire a termenului de plată pentru aceste obligații și prin urmare nici nu se pot solicita penalități aferente acestor obligații.

De asemenea, reclamantul arată că C.A.S.M.B. ar fi trebuit (și datorită protocolului încheiat cu ANAF a avut și posibilitatea) să emită decizii anuale privind stabilirea obligațiilor fiscale ale acestuia și să i le comunice, iar ulterior să stabilească obligațiile accesorii aferente (penalități de întârziere etc.) neplătii acestor obligații principale.

Mai arată că pârâta avea obligația de a emite anual câte o decizie de impunere pentru anul fiscal anterior, care să fie comunicată reclamantului și în care să se prevadă și scadența obligațiilor, iar ulterior acestui demers ar fi putut să stabilească în sarcina acestuia penalități de întârziere în cazul în care nu ar fi plătit obligațiile fiscale respective.

1.3. Prin cererea precizatoare din data de 24.04.2014 (f.91), reclamantul a invocat și nulitatea deciziei contestate, ca fiind emisă de un organ care nu are calitatea de organ fiscal, așa cum rezultă și din sentința civilă nr. 835/08.02.2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243/04.04.2014. S-a arătat că pârâta C.A.S.M.B. nu avea competența de a emite decizii de impunere, această atribuție fiind de competență exclusivă a A.N.A.F.

2. Poziția procesuală a pârâtei

Pârâta Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București a formulat întâmpinare la data de 21.02.2014 prin care invocă excepția lipsei calității procesuale pasive a CASMB, motivat de faptul că „Agenția Națională de Administrare Fiscală se subrogă în toate drepturile și obligațiile procesuale caselor de asigurări sociale și dobândește calitatea procesuală a acestora, începând cu data de 1 iulie 2012, în toate procesele și cererile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent de faza de judecată conform prevederilor art. V alin (1) capitol III din OUG nr.125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal”.

De asemenea, precizează că dosarul de executare nu se regăsește la sediu instituției, acesta fiind transmis în original la Administrația Financiară Sector 5, în temeiul art V capitol III din OUG nr.125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și a Ordinului comun nr. 806/608/934/2012 al MF/MS/MMFPS.

În subsidiar, în cazul respingerii excepției invocate, solicită respingerea acțiunii ca netemeinică și nelegală.

În drept, invocă dispozițiile art. 205 C.pr.civ.

3. Aspecte procesuale

Cererea de chemare în judecată a fost legal timbrată.

Instanța a încuviințat ambelor părți proba cu înscrisuri.

4. Starea de fapt

Potrivit probei cu înscrisuri administrate și conform susținerilor concordante ale părților, tribunalul reține că prin decizia de impunere nr. 634177/21.02.2012 s-a stabilit în sarcina contestatorului [REDACTAT] obligația de plată a sumei de 88.035,25 lei reprezentând contribuția de asigurări de sănătate pentru perioada 01.01.2007-21.02.2012, calculată la veniturile declarate de către contestator la organele fiscale.

Reclamantul a formulat contestație împotriva acestei Decizii de impunere, care a fost respinsă prin Adresa nr. 28229/18.07.2012, ulterior promovând prezenta acțiune în contencios administrativ.

5. Asupra calității procesuale pasive

Potrivit dispozițiilor art. V din Capitolul III din O.U.G. nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

(1) *Începând cu data de 1 iulie 2012*, competența de administrare a contribuțiilor sociale obligatorii datorate de persoanele fizice prevăzute la cap. II și III din titlul IX² al Codului fiscal revine Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Competența de administrare a contribuțiilor sociale datorate de persoanele fizice prevăzute la alin. (1) pentru veniturile aferente perioadelor fiscale anterioare datei de 1 ianuarie 2012, precum și perioadei 1 ianuarie-30 iunie 2012 cu titlu de contribuții sociale aferente anului 2012 și, totodată, pentru soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative prin care s-a făcut stabilirea revine caselor de asigurări sociale, potrivit legislației specifice aplicabile fiecărei perioade.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul efectuării inspecției fiscale pentru perioade anterioare datei de 1 ianuarie 2012, stabilirea contribuțiilor sociale, precum și soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative prin care s-a făcut stabilirea revin organelor fiscale prevăzute la alin. (1).

(4) *Începând cu data de 1 iulie 2012*, casele de asigurări sociale predau organelor fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în vederea colectării, creanțele reprezentând contribuțiile sociale datorate de persoanele fizice prevăzute la cap. II și III din titlul IX² al Codului fiscal, *stabilite și neachitate până la data de 30 iunie 2012*. Predarea-preluarea se face până la data de 30 septembrie 2012, pe titluri de creanță și pe scadențe, pe baza protocolului de predare-primire și a următoarelor documente: a) înscrisuri în care sunt individualizate creanțele datorate și neachitate până la data predării-preluării și care reprezintă titluri executorii; b) situația soldurilor contribuțiilor stabilite până de data de 30 iunie 2012 și neîncasate până la aceeași dată; c) o copie a titlurilor în care sunt individualizate plățile anticipate stabilite pentru anul 2012; d) orice alte informații disponibile, necesare urmăririi și verificării sumelor datorate.

(5) Procedura de predare-primire a documentelor și informațiilor prevăzute la alin. (4) va fi aprobată prin ordin comun al ministrului finanțelor publice, al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului sănătății, în termen de 30 zile de la data publicării prezentei ordonanțe de urgență în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(6) Sumele reprezentând contribuțiile prevăzute la alin. (1), inclusiv dobânzile, penalitățile de întârziere sau majorările de întârziere, pentru care dreptul de a stabili și/sau dreptul de a cere executarea silită s-au prescris până la data preluării în administrare a acestora de către Agenția Națională de Administrare Fiscală rămân în responsabilitatea caselor de asigurări sociale.

Pârâta Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București este emitentul actelor administrativ-fiscale contestate, iar prezenta cerere de chemare în judecată privește valabilitatea actelor, și nu executarea lor. În plus, pârâta nu a făcut dovada predării creanțelor către organele fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pe bază de protocol de predare-primire. Dimpotrivă, Agenția Națională de Administrare Fiscală a invocat faptul că nu s-a transmis calitatea procesuală pasivă, nefiind îndeplinite condițiile art. V alin. 2 din O.U.G. nr. 125/2011. În același sens, reclamantul s-a opus expres introducerii în cauză a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, apreciind că prezența în proces a acestei autorități nu este necesară nici pentru a asigura opozabilitatea hotărârii.

Pentru aceste considerente, tribunalul va respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București.

va respinge cererea pârâtei de constatare a transmiterii calității procesuale pasive și ținând cont și de principiul disponibilității, va dispune scoaterea din cauză a Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

6. Asupra fondului cererii

Potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Analizând motivele de nelegalitate invocate de reclamant, tribunalul reține că acestea sunt parțial întemeiate, motiv pentru care cererea de chemare în judecată va fi admisă în parte, urmând a fi analizate pe rând motivele de nelegalitate ce țin de existența obligației legale de plată a contribuției pentru asigurările sociale de sănătate și competența stabilirii creanțelor fiscale.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 211 și 215 din Legea nr. 95/2006, obligația virării contribuției pentru asigurările sociale de sănătate revine persoanelor juridice sau fizice care au calitatea de angajator, persoanelor juridice ori fizice asimilate angajatorului, precum și persoanelor fizice care sunt cetățeni romani și domiciliază pe teritoriul României. Calitatea de asigurat și drepturile de asigurare încetează odată cu pierderea dreptului de domiciliu sau de ședere în România.

Potrivit alin. (3) din art. 215 „persoanele fizice care realizează venituri din activități independente, venituri din agricultură și silvicultură, venituri din cedarea folosinței bunurilor, din dividende și dobânzi, din drepturi de proprietate intelectuală sau alte venituri care se supun impozitului pe venit sunt obligate să depună la casele de asigurări de sănătate cu care au încheiat contractul de asigurare declarații privind obligațiile față de fond”, astfel ca obligația virării contribuției sociale de sănătate se aplică și persoanelor care exercită profesii libere sau celor care sunt autorizate, potrivit legii, să desfășoare activități independente.

De asemenea, potrivit art. 261 alin. (5) din Lege, “persoanele prevăzute la art. 257 și 258 au obligația de a pune la dispoziția organelor de control ale ANAF sau ale caselor de asigurări, după caz, documentele justificative și actele de evidență necesare în vederea stabilirii obligațiilor la fond.”

6.2. În ceea ce privește susținerea reclamantului că nu există un contract de asigurare în baza căruia să fie emis titlul de creanță, tribunalul subliniază că reclamantul avea obligația să încheie un contract de asigurări sociale, potrivit Ordinului președintelui CNAS nr. 345/2006, modificat prin Ordinul nr. 636/2007, iar neîncheierea acestui contract nu îl exonerează de la plata contribuției, întrucât nu există un drept de opțiune pentru plata asigurărilor sociale de sănătate, acestea fiind obligatorii și funcționând ca un sistem unitar, astfel cum se prevede la art. 208 alin. 3 din Legea nr. 95/2006.

Potrivit art. 266 din Legea nr. 96/2006, singurele case care sunt în subordinea CNAS și care *colectează* contribuțiile sociale la/pentru FNUASS sunt Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București, Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, precum și Casa Asigurărilor de Sănătate a Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, alte case de asigurări fiind independente; autonome și private. Comparativ, facilitățile oferite de Casa de Asigurări a avocaților nu asigură o gamă largă de servicii de asistență medicală oferite de sistemul public, sunt complementare sistemului de asigurări de sănătate reglementat numai de Legea nr. 95/2006, având în vedere că O.U.G. nr. 221/2000 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților nu reglementează particular domeniul asigurărilor sociale de sănătate.

6.3. Criticile reclamantului bazate pe emiterea unei singure decizii pentru un interval de 5 ani, sunt de asemenea neîntemeiate, atât timp cât termenul de contestare a acesteia nu a curs anterior emiterii, ci ulterior, după comunicare. Calcularea contribuțiilor pe o perioadă de 5 ani (termenul de prescripție pentru plata obligațiilor la FNUASS

conform art. 257 alin. 8 din Legea nr. 95/2006) se datorează tocmai faptului ca contestatorul nu a depus declarații cu privire la obligațiile de plată la sănătate pentru veniturile obținute din activități independente.

Rezulta deci ca reclamantul are o obligație legală de a plăti contribuțiile la sistemul public de asigurări de sănătate, care are la bază principiul solidarității, întrucât orice persoană este considerată a fi asigurată prin efectul legii. Astfel, în considerarea exercitării activității independente, acesta datorează prin lege, cota de contribuție la fondul de sănătate, pe toată perioada în care aceasta a figurat înregistrat ca și contribuabil până la data la care a încetat exercitarea activității independente.

Contribuția are la bază principiul solidarității, nereprezentând o plată a unui serviciu efectiv prestat, plata contravalorii unor servicii de care a beneficiat, ci o contribuție la un fond național ce respectă principiul solidarității și nu principiul contravalorii serviciilor prestate. Obligația de plată a contribuabililor există independent de orice comunicare sau înștiințare de plată, deoarece izvorăște din lege.

6.4. În ceea ce privește motivul de nelegalitate întemeiat pe lipsa competenței părâtei C.A.S.M.B. de a emite decizii de impunere, tribunalul reține că prin sentința civilă nr. 835/08.02.2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243/04.04.2014, a fost admisă acțiunea și au fost anulate în parte dispozițiile art. 35 alin. 1 din Ordinul președintelui CNAS nr. 617/2007 în privința posibilității organului competent al CAS de a emite decizii de impunere.

Potrivit dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 554/2004, hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor. Acestea se publică obligatoriu după motivare, la solicitarea instanțelor, în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau, după caz, în monitoarele oficiale ale județelor ori al municipiului București, fiind scutite de plata taxelor de publicare.

Acest text de lege este similar celui al art. 147 alin. 4 din Constituție („Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”).

Excepția de nelegalitate a unui act administrativ, ca mijloc de apărare, nu mai este la dispoziția părților într-o cauză aflată în curs de soluționare pe rolul instanțelor judecătorești, deoarece actul administrativ a fost anulat.

De asemenea, nu se mai poate solicita de către partea interesată anularea aceluiași act normativ, deoarece hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ este general obligatorie.

Se pune problema efectelor „pentru viitor” ale acestei hotărâri, care nu poate constitui doar un instrument de drept abstract care să presupună aplicarea sa numai raporturilor juridice care urmează a se naște, deci a unor situații viitoare ipotetice, întrucât și-ar pierde esențialmente caracterul concret; constatarea nelegalității unui act normativ nu are numai o funcție de prevenție, întrucât ea vizează în primul rând situația concretă a cetățeanului lezat în drepturile sale prin norma criticată și doar apoi dreptul pozitiv, în ansamblul său, astfel încât are, în mod evident, și o funcție sancționatorie. De aceea, aplicarea pentru viitor a hotărârilor prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ vizează, în mod primordial, situațiile juridice pendente, deci cele care nu au devenit *facta praeterita* ca urmare a necontestării lor.

Din jurisprudența Curții Constituționale, se desprinde ideea că o decizie de admitere a unei excepții de neconstituționalitate se aplică numai în cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării acesteia, cauze în care respectivele dispoziții sunt aplicabile, precum și în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus menționată, altele decât cea în care a fost pronunțată decizia Curții Constituționale, soluționate definitiv prin hotărâre judecătorească, în această ipoteză decizia constituind temei al revizuirii (a se vedea, Decizia nr.223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.256 din 18 aprilie 2012).

Potrivit acestui raționament, este aplicabilă procesului de față sentința civilă nr. 835/08.02.2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal, iar conform considerentelor sale: *„Dispozițiile art. 35 alin. (1) din Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 617/2007 încalcă prevederile art. 86 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003, potrivit cărora decizia de impunere se emite de organul fiscal competent, iar, potrivit art. 17 alin. (5) din același act normativ, organele fiscale sunt Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile subordonate acesteia, precum și compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale. Ca urmare, organele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nu sunt organe fiscale și, în consecință, nu pot emite decizii de impunere. Este adevărat că, potrivit art. 216 din Legea nr. 95/2006, „CNAS, prin casele de asigurări sau persoane fizice ori juridice specializate, procedează la aplicarea măsurilor de executare silită pentru încasarea sumelor cuvenite bugetului fondului și a majorărilor de întârziere în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală”, iar, potrivit art. 141 alin. (1) din acest din urmă act normativ, „Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează, în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent”. Dar decizia de impunere este un act de stabilire a impozitelor (reglementat de titlul VI al Codului de procedură fiscală), și nu un act de executare silită. Ca urmare, decizia de impunere nu se confundă cu titlul executoriu, în condițiile în care acesta din urmă este emis în mod separat conform dispozițiilor art. 141 alin. (4). În consecință, competența de a emite titluri executorii nu o include pe aceea de a emite decizii de impunere - așa cum s-a arătat mai sus, aceste competențe sunt stabilite de legiuitor în mod distinct”.*

Decizia de impunere nr. 634177/21.02.2012 a fost emisă în temeiul art. 35 din Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 617/2007, astfel cum se arată în cuprinsul său, iar efectul anulării parțiale a acestui act administrativ cu caracter normativ se răsfrânge și asupra actelor administrative cu caracter individual emise în temeiul său.

Proceselor în curs de judecată li se aplică legea (*lato sensu*) în forma dobândită după admiterea acțiunii în anulare, chiar dacă aceasta s-a petrecut în cursul soluționării acelor cauze. Ca și în cazul excepțiilor de neconstituționalitate, în măsura în care actul administrativ cu caracter normativ este declarat nelegal, cele stabilite prin hotărârea definitivă și irevocabilă sunt obligatorii și de imediată aplicare, de la data publicării hotărârii în Monitorul Oficial, nu numai în procesul în care este parte persoana care a obținut anularea actului, ci și în celelalte procese aflate pe rolul instanțelor și în care raportul de drept substanțial sau procesual, după caz, era reglementat de dispozițiile legale declarate nelegale.

Asupra caracterului obligatoriu *erga omnes* al deciziilor sale s-a pronunțat Curtea Constituțională în jurisprudența sa constantă (Decizia nr. 186 din 18 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr.213 din 16.05.2000; decizia nr. 169 din 2 noiembrie 1999 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 151 din 12 aprilie 2000), statuând că obligativitatea deciziilor Curții pentru instanțele judecătorești, ca de altfel și pentru celelalte persoane fizice și juridice, decurge din principiul înscris în art. 1 alin. 5 din Constituție, potrivit căruia, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

Însăși Curtea Constituțională a statuat că, atunci când s-a pronunțat o decizie de constatare a neconstituționalității, ca o consecință a efectului obligatoriu, instanțele sunt datoare „ca, după caz, să nu aplice în acea cauză dispozițiile legale a căror neconstituționalitate a fost constatată prin decizia Curții Constituționale sau să aplice dispozițiile legale de care depinde soluționarea cauzei și la care se referă decizia Curții Constituționale, dar niciodată în acel înțeles care, astfel cum s-a constatat prin acea decizie, este contrar Constituției. În oricare dintre cele două situații de mai sus și în măsura în care este cazul, este necesar ca instanța judecătorească să aplice direct dispozițiile Constituției, de care depinde soluționarea procesului, în absența unor reglementări legale care să fi înlocuit ori completat prevederile cu privire la care a fost pronunțată decizia Curții

Constituționale” (Decizia Curții Constituționale nr. 186 din 18 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr.213 din 16.05.2000).

Prevederea normativă a cărei neconstituționalitate / nelegalitate a fost constatată nu mai poate fi aplicată de niciun subiect de drept, cu atât mai puțin de instituțiile publice, printre care se numără și instanțele judecătorești. Numai în acest mod se asigură supremația Constituției și importanța controlului de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ asupra actelor administrative cu caracter normativ, ca factor pentru întărirea statului de drept.

Față de aceste considerente, tribunalul reține că motivul de nelegalitate privind necompetența de a stabili creanțe fiscale (de a emite decizii de impunere) este întemeiat, urmând a dispune anularea deciziei de impunere nr. 634177/21.02.2012 și a deciziei de soluționare a contestației (adresă) nr. 28229/18.07.2012, fără a mai fi necesară o analiză suplimentară a criticilor legate de cuantumul creanței fiscale.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei **CASA DE ASIGURARI DE SANATATE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**.

Respinge cererea pârâtei de constatare a transmiterii calității procesuale pasive și dispune scoaterea din cauză a **AGENȚIEI NAȚIONALE DE ADMINISTRARE FISCALĂ** cu sediul în sector 5, București, Apolodor, nr. 17.

Admite cererea de chemare în judecată formulată și precizată de reclamantul [REDACTAT] [REDACTAT] cu domiciliul în București, [REDACTAT] domiciliul procesual ales la C.A. [REDACTAT] în [REDACTAT], în contradictoriu cu pârâta **CASA DE ASIGURARI DE SANATATE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI** cu sediul în sector 2, București, Sg. Dumitru Matei, nr. 1-3.

Dispune anularea deciziei de impunere nr. 634177/21.02.2012 și a deciziei de soluționare a contestației (adresă) nr. 28229/18.07.2012.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 13.06.2014.

PREȘEDINTE,
IONUȚ MILITARU

GREFIER,
ADELINA CÎRMĂCEANU